

5. Popisovanje zalog zlasti monopoliziranih živil naj se ne izvrši samo pri kmetu, marveč tudi pri bogatemu konzumentu.

6. Pri domačemu klanju naj bi se oddaja masti pravično uredila.

7. Najvišje cene za mošt naj se zviša, da bodo primerne obstoječim cenam za čisto vino.

8. Neobhodno potrebno je, tudi v interesu konzumentov, da se samostojne kmete od vojaščine oprosti.

9. Vojnivjetniki, ki so pri malih posestnikih skozi dve leti pridno delali, bili so nakrat odpoklicani in z manjvrednimi, v kmetijstvu neizkušenimi nadomesteni. Ta odlok naj se takoj nazaj potegne.

10. Oddajo petroleja naj se z ozirom na velikost posestva že od politične oblasti 1. instance primerno uredi.

11. Delo za spomladno setev je brez oddaje čevljev za kmetško prebivalstvo nemogoče. Vsakemu kmetu ali kmetškemu delavcu se mora dati usnja za najmanj en par čevljev.

12. Divjačina je treba postreliti.

Deputacija je izjavila ministrskemu predsedniku, da bo proti vladi odločno nastopila, ako bi se te prepotrebne zahteve ne upoštevalo. Med kmetiskim ljudstvom je itak že dovolj razburjenja zaradi mnogih sitnosti, ki se jih dela od strani oblasti. Minister je obljubil, da bo vse zahteve kmetov natančno pregledal in jim kolikor mogoče ustregel.

Tako delajo gospodarsko misleči poslanci za kmeta. Pri nas pa uganjajo poslanci le neplodno politiko!

Politični utrinki.

Blaznost ali nesramnost.

Vsa Avstro-Ogrska vriska od veselja nad krasnimi avstrijsko-nemškimi zmagami, — naši „jugoslovanski“ voditelji pa ne morejo prikriti svoje nevolje... Ni jim prav, da je naše in nemško orožje zmagovalo, da je postala naša avstrijska zemlja svobodna Cadornovega jarma, da je s tem Avstrija postala močnejša ter trdnjša. Ni jim prav! Ali je to blaznost? Ne, nesramnost je! Tako piše „Straža“, glasilo dr. Korošca, v svoji 87. številki med drugim: „Čez dve leti so ob Soči stražili skoro izključno slovanski polki.“ S tem hoče „Straža“ svoje ovčice zapeljati v mnenje, da nemški vojaki niso ob Soči nič storili. To je seveda laž in grda nevaležnost. Dokaz: uradna vojna poročila! Sicer pa nimamo pri nas nobenih slovanskih, čeških ali nemških, marveč samo avstrijske regimente. Tega seveda „jugoslovanska“ „Straža“ ne razume. Zato piše nadalje sledečo značilno vrsto: „Sedaj je Borojevič peljal te junake na juris (srbski izraz za naskok) v Italijo.“ Zopet laž! Sam cesar Karl je peljal avstrijske in nemške junake v srce Italije. Ali ker naš cesar menda ni „jugoslovanskega“ političnega mišljenja, zato ga je „Straža“ ednostavno prezrla in pozabila. Ker pa je general Borojevič slučajno hrvatske narodnosti, se mu hlini mariborski listič. Mislimo, da ima Borojevič toliko zaslug, da mu ni treba tujih pripisovati. On je zvest služabnik našega cesarja, on je bil šele pred kratkim od nemškega cesarja z redom „pour le mérite“ odlikovan; zato bi Borojevič gotovo pljunil v stran, ako bi čital „Stražino“ zavijanje. Pod poveljstvom našega cesarja se je torej ofenziva pričela! To je resnica! Slovanski regimenti so se borili poleg nemških. Seveda, „Straža“ ne dela tega iz blaznosti, marveč edino iz golega sovraštva zoper nemstvo, ki je vendar danes naš najzvestejši zaveznik. Zato pravi „Straža“ tudi na koncu tega svojega „odkritosrčnega“ članka, da je s temi zmagami „za Avstrijo vojna končana“ in da lahko „z drugimi ali proti drugim“ mir zahteva. V teh besedah tiči navadna podla hujkarija zoper zvezo z Nemčijo, ki je imela orjaške borbe na zapadu ravno v istem času, ko je nam prišlo s krasnimi divizijami na pomoč. Tako, kakor je „Straža“ pozabila, da je naš cesar poveljnik in nikdo drugi, tako hoče

tudi pozabiti na zvestobo napram Nemčiji! Kakor da bi stala narodnost v službi entente... Seveda, tisti ljudje, katerih evangelij je list „La Serbie“, kateri so prijatelji v Italijo dezertiranega slovanskega poslanca dr. Gregorina, ki so prijatelji češke brigade na Ruskem, — ti ljudje torej ne morejo imeti srca za Avstrijo! Oni hočejo in želijo, da bi postala Avstrija slabotna, osamljena. Kajti potem bi jo lahko zdrobili in razrušili. Potem bi morala Avstrija na vsak način pred svojimi sovražniki na kolena pasti, potem bi se sklepalo o notranjih političnih zadevah Avstrije na mirovnem kongresu. Francozi in Rusi, Angleži in Srbi, Italijani in Rumuni naj diktirajo mir, naj uresniči „Jugoslavijo“, — to je želja „Straže“. In v tej želji tiči veleizdajalska blaznost!

Nemčija in Avstro-Ogrska.

Pod tem naslovom piše „Norddeutsche Allgemeine Zeitung“: Pod geslom zvestoba za zvestobo sta Nemčija in Avstro-Ogrska sprejeli boj, ki jima je bil brezvestno vsiljen. V tem duhu stojita že delj kot tri leta ramo ob ramo, navdani zavesti, da ima njiju že stoletja trajajoča in v raznih oblikah se pojavljajoča zveza danes močnejšo življensko silo, kakor kdaj. Zveza med centralnima državama, ki traja sedaj že kmalo štiri desetletja, posvečena po besedilu samo obrambi napadov na mir, je služila temu cilju z blagodejnim uspehom tako dolgo, da se je zdelo protivnikom rastočega razvoja Nemčije in Avstro-Ogrske, da je prišla ura, da s svojo zvezo lahko uničujoče udarijo po obeh državah. V dolgem mirovnem času, za kateri se je posebno zahvaliti trdni zvezi obeh cesarstev, se je pri nasprotnikih, zdaj tu, zdaj tam pojavilo domnevanje, da ima ta zveza za resni slučaj komaj večji pomen, kakor kak nakit ali druga šara. Odločilno se je izvršil na bojišču protidokaz. Vse žrtve, vse trpljenje, ki jih je imela vojna za posledico, ni moglo uničiti čute skupnosti, ki se je zasedral v misli zavezniških narodov. Naši zavezniki so radi tolažili našo pripravljenost za mir kot znak slabotnosti. Kakor že pogosto, so jih dejstva drugače podučila. Po zmagovitem prodiranju ob Ruskem zalivu in ne oziraje se na velikanstvo borbo na zapadni fronti, ki ne da priti sovražnikom njih ciljem bliže, udarec proti Italiji, ki zopet kaže vojno bratstvo Nemčije in Avstro-Ogrske v najjasnejši luči. Izmena brujav med cesarjem Karlom in cesarjem Viljemom je izražala čustva, ki najdejo srčen odmev v obeh državah. S posebnim veseljem pozdravljajo dežele sijajen uspeh ozkega skupnega nastopa zato, ker je ta nastop zadel izdajalskega bivšega zaveznika z zasluženimi kaznjami. V tej zvezi bosta obe cesarstvi kakor v preteklosti, tako tudi v bodočnosti zvesti zaščitniki miru ter bosta dovedli iz stisk vojnih let svoje ljudstvo k novemu procvitu.

Učimo se!

Velike zmage naših in nemških armad proti izdajalskemu Italijanu so tudi glede notranje politike blagotono vplivale. Zlasti dve stvari je treba naglašati, ki so si jih morali i naši politični nasprotniki priučiti: prvič, da so za vedno minule vse brezplodne sanje onih hujskačev, ki so hoteli avstro-ogrsko monarhijo razdrobiti ter v posamezne države razcepiti, kakor je to diktirala vseslovanska agitacija; drugič pa, da je naša sedanjost in bodočnost odvisna od poštene, zveste zveze z Nemčijo, ki nam na vseh frontah pomaga, kakor ji tudi mi z našimi junaki pomagamo.

Tako stoji stvar dandanes! Češka, dostikrat veleizdajalska stremeljenja, kakor tudi „jugoslovanski“ cilji posameznih politikov, ki nimajo srca za avstrijsko domovino, so s tem pod mizo vrženi. Ednako sodi tudi veliko ogrsko časopisje.

Madžarski ugledni listi pišejo m. dr.: Avstrijsko-nemška ofenziva je unicila sanje novega rimskega imperijalizma ter razblinila v njih fatum morgano italijanskega irreden-

tizma. Uničeno je tudi upanje, da bi bilo omogoče razdrojiti centralne države. Zveza Avstro-Ogrske z Nemčijo je v ognju soških bitk prestala novo preizkušnjo; dokazano je, da morejo centralne države, ako ostanejo druga drugi zveste, izvojevati končno zmago. Uničeno so tudi sanje tistih fantastov v monarhiji, ki so videli vir vsega trpljenja v naši zvezi z Nemčijo in nasvetovali, da naj se Avstro-Ogrska loči od svoje nemške zaveznice. Jasno je sedaj, da so se ti separatistični politiki nahajali na krivih potih. — „Budapesti Hirap“ piše v posebnem članku pod naslovom „Karolyanci, Čehi in Jugoslovani“: Politične nauke soške ofenzive morajo gotove struje na Ogrskem ravno tako dobro razumeti, kakor jih morajo razumeti gotove politične struje v Avstriji. Karolyjeva stranka, ki je koketirala z entento in se je pripravljala zavzeti stališče proti zvezi z Nemčijo, mora spoznati, da je grešila. Ogromni uspehi protitalijanske ofenzive pa bodo prisilili tudi gotove avstrijske struje, da revidirajo svoj program. Čehi in Jugoslovani se morajo ob polomu na italijanski fronti vprašati, ali je mogoče, da še nadalje vztrajajo pri svojih stremeljenjih. Predvsem si morajo priti Čehi na čisto. Merodajni krogi so prepričani, da bo naša ofenziva v tem smislu dobro učinkovala. Nančiti bo treba Čeha spoznanja, da ententa nikdar ne more zmagati, da nam nikdar ne more diktirati, kar hoče in da ni govora več o razkovanju monarhije. Politika Čehov, zgrajena na zmagi entente, je bila v soški bitki smrtno ranjena. Naša zmaga dokazuje, da nimajo pravice do življenja le narodno enotne države, temveč tudi države, ki so sestavljene iz več narodnosti. Povsod torej med velikimi strankami oestro mišljenje! Kdor je za Avstrijo, ta mora ravno zanjo delati; — kdor pa je proti nje, ta mora pričakovati, da se ga smatra za sovražnika!

Turčija nam vedno zvesta.

V svetovni vojni je dokazala Turčija, da nam je v resnici zvesta in da se hoče z nami in našimi drugimi zavezniki proti zlobnim sovražnikom na življenje in smrt boriti. To je dokazal tudi turški prestolni govor, o katerem se sledeče poroča:

Pri otvoritvi turškega parlamenta prebrani prestolni govor naglašal uničujočo zmago ob soški fronti nad Italijani, ki se umikajo v nerednem begu, izreka trdno upanje, da bodo turške armade poglavalne sovražne čete, ki so v Mezopotamiji in na kavkaški fronti zasedle turško ozemlje, čez mejo, ter naglašal, da je sultan z največjo simpatijo pozdravil predlog papeža, da naj se krvoprelitje konča. Politični odnosi Turčije z zavezniki pridobivajo dan na dan na prijaznosti i utrujejo medsebojno zaupanje. — Obisk nemškega cesarja je jasno izrazil medsebojni sporazum in harmonijo. Prestolni govor konča, da ni dvoma, da bo Turčija vztrajala v borbi za življenje in smrt do konca.

Čast poštenemu turškemu zvezniku, ki nas ni izdal, kakor Italija ali pa Rumunski!

Vbogi Poljaki!

Med Poljaki, ki so jih naše in nemške puške odrešile ruske tiranije, ki jim je pokojni in nepozabni cesar Franc Jožef skupno z uemskim cesarjem Viljemom podelil prostost, — razširja se zalibog isptako, v tem slučaju naravnost grozovito nevaležna panlavistična hujkarija. Ni čuda, da poljske legije do slej niso zamogle izvršiti svoje naloge. Saj so učinkovali med njimi vseslovanski agitatorji, ki so bili obenem protiaustrijski in protinemški. Zanimiv je v tem ozirom sledeči slučaj, ki ga objavlja „Gazetta Vieczorna“:

V ponedeljek, dne 23. oktobra je prišla v Szeczypiorno vojaška komisija, da zapriše 500 poljskih legionarjev, ki so internirani radi znane afele brigadirja Pilsudskega in radi tega, ker so odpovedali pokorščino nemškemu vojaškemu poveljstvu; v Szeczypiorno je interniranih nad 3000 takih legionarjev. Ko je prispela vojaška komisija, so hoteli pristati Pilsudskega prisego onemogočiti.

Napadli so legijonarje, ki so bili pripravljeni prseči, pljuvali v lice, trgali jim obleko ter jih obmetavali s kamenjem. Kruto so pretepli tudi vojaškega duhovnika Kurapinskazga, ki za smatralo za iniciatorja popustljivosti med legijonarji. Tabor interniranih legijonarjev je popolnoma v rokah pristašov Pilsudskega, si so cenzurirali vse dopise ter preprečili, da bi se bil kdo izmed legijonarjev podvrget nemškemu poveljstvu. Po prihodu vojaške komisije je prišlo do velikih pobojev; trije so bili ubiti. 8 težko in 40 lahko ranjeni.

To je „zahvala“, da so naši in nemški vojski svojo srčno kri prelivali za osvoboditev Poljakov. Pač žalostno! Vseslovenska ljubskarija je ravno največja nevarnost za vso Evropo, največje zlo za vse človeštvo. Proti nje pomaga le strogost in disciplina. Kdor ni z nami, je proti nam!

Novi državni kancelar na Nemškem.

K.-B. Berlin, 2. novembra. Cesar Viljem je državnega kancelerja dra. Michaelisa na njegov predlog odpustil iz službe državnega kancelarstva, predsednika kraljevo-pruskega državnega ministerstva in pruskega ministerstva za zunanje zadeve ter mu obenem podelil verzičko velikega križca k redu „Roter Adler“. Kot naslednika je obenem imenoval kralj. bavarskega državnega ministra dra. grofa v. Hertlinga. Cesar je poslal ob tej priliki jako iskreno ročno pismo državnemu kancelerju dra. Michaelisu.

(S tem je bavarski katoliški mož postal sedmi državni kancelar nove Nemčije. Iz tega je razvidno, da ni istinita od sovrašnikov raztrobentana govorica, kakor da bi vsa Nemčija stala pod trinoštvom Prusije. Na Nemškem se gleda v prvi vrsti nato, da se postavi najposobnejše ljudi na čelo važnih uradov. To se vidi pri nemških vojskovodjih, kakor tudi v civilnih uradih. In dobro bi bilo, ako bi to načelo posvobodilo. Sposobnost je prva potreba! Novi nemški državni kancelar bo delal gotovo veliko dela in težke naloge. Ali gotovo je, da bo delal na istem stališču, kakor vsa Nemčija in z njo tudi Avstro-Ogrska: doseči pošten mir, primeren našim zmagam!

Izpred sodišča.

Nepošteni živinski nakupovalci.

Celovec, 31. oktobra. Pred sodnijo sta se imela zagovarjati nakupovalce koroške živino-vnovečevalne družbe Boltežar Seitner, trgovec in posestnik v Stalu, ter posestnik Johan Steiner v Latzenorfu. Seitner je nakupoval za družbo živino; vedno pa ni oddal vse svote posestnikom, ki jo je on sam od družbe sprejel. Steiner je pri neki zapuščinski zadevi sleparskega počenjanja Seitnerja udeležil; obadva sta namreč iz dotične zapuščine nakupila govedo ter jo potem polagoma hotela po mnogo zvikan cenah družbi oddati. Seitner je bil vsled tega na 2 meseca poojstrene ječe in na 1000 kron denarne globe, Steiner pa na 14 dni strogega zapore ter 500 kron denarne globe obsojen.

Štrajk v industriji za orožje v Pragi.

Praga, 29. oktobra. Danes se je v porotniški dvorani v procesu proti delavcem Ringhoffer-tovornic v Smichovu, ki so bili udeleženi pri štrajku v industriji za orožje, razsodbo razglasilo. Obtožbo se je dvignilo proti 39 delavcem, proti 5 pa se je obtožba izločila. Od ostalih 34 obtožencev jih je bilo 10 zločina upora in 21 zločina proti subordinaciji krivim izpovedanih; 3 obtoženci pa so bili oproščeni. Kazen je znašala od 4 do 18 mesecev težke ječe, ki je tudi poojstrena.

Razno.

Naši mariborski mladostrelci so se, kakor že večkrat v tej vojni, tudi zdaj krasno obnesli, tako zlasti pri zavzetju mesta Grado.

Poroča se o temu zavzetju, ki se je izvršilo od morja sem, sledeče: „Skozi špalir nazaj ostalih prestopili so tržaški mladostrelci najprve ozemlje Grada, njim je sledila naskočna kolona mariborskih mladostrelcev; hitri patrulski čolni peljali so se v kanal San Pietro Doiro. Povsod okoli Grada postalo je živo. Na c. kr. vojske se je metalo cvetlice in „coriandoli“ in množica jih je v mesto spremljala.“ — Naši prostovoljni strelci nam delajo pač vedno čast. To so mladi avstrijski junaki!

Hčerke vdove. Od vdove g. Marije Samuch, trgovke s sadjem v Mariboru, odšli so na bojišče štiri sinovi in dva zeta. Od sinov je eden invalid, naj se nahaja v italijanskem vjetništvu, najstarejši služi pri artiljeriji, odlikovan z bronasto medaljo in Karlovim četinem križcem ter se udeležuje zdaj ofenzive proti Italiji; najmlajši sin Leopold bil je že s srebrno hrabrostno medaljo odlikovan, v 10. Sočini bitki težko ranjen in je dobil zdaj srebrno hrabrostno medaljo 1. razreda ter Karlov četini križec.

Sleparija pisarja. Iz Maribora se poroča: Pisarniški pomočnik Otmar Roba se je večeraj izročil okrožni sodnji. Dognalo se je, da je s ponarejenimi spisi mestno občino za 2600 kron, davkarijo pa za 3187 kron osleparil. V kratkem se je tat hotel poročiti z neko kolegijo. Nekemu trgovcu je z ukradenim denarjem za pohištvo že plačal 4623 kron, nekemu krojaču pa 1100 kron. Svoji nevesti je bil kupil briljantni prstan in uhalo. Zdaj se pokori v ječi.

Odlikovanje. Vojni križec za civilne zasluge 1. razreda je cesar m. dr. podelil štajerskemu c. kr. namestniku tajnemu svetniku Manfredu grofu Clary und Aldringen ter namestnikom in deželnim predsednikom ostalih kronovin.

Maribor. Občinski svet mariborski imenoval je častnim možanom generalnega direktorja južne železnice dr. v. Weeber in mašinskega direktorja dr. ing. Karla Schlotz za njune izredne zasluge.

Boj štajerskega orožnika iz ruskega vjetništva. Iz Sulmtala se poroča, da je prišel pred kratkim orožniški stražnjošter Johan Fruhmanna iz St. Martina v S. iz ruskega vjetništva. Z nekim tovarišem dunajskega domačega regimenta je svoj čas pobegnil iz ruskega vojnega vjetništva in odpotoval preko Švedskega v svojo domovino. Ze preje je Fruhman poskusil štirikrat pobegniti, kar se mu pa nikdar ni posrečilo. Vjet je bil v jeseni leta 1914. pri bojih ob priliki umikanja ob reki Nida.

Duhovniške vesti. Prestavljeni so naslednji gg. kaplani: Jožef Kavčič iz Šostanja k Sv. Juriju pod Taborom, Jožef Potočnik iz Sv. Jurija pod Taborom v Šostanj, Ivan Razbornik iz Čadrama na Kebelj, Anton Plevnik iz Zreč v Čadram; Jurij Cvetko, ki je bil zaradi bolezni na začasnem dopustu, je nameščen kot kaplan v Zrečah. Č. g. Josip Jeraj, kaplan v Zalcu, je bil dne 26. oktobra promoviran za doktorja bogoslovja.

Samomer. Dne 30. p. m. si je v Mariboru 43 let stari sodnijski oficijant Paul Simon v uradnem poslojpu z revolverskim strelom v glavo življenje vzal. Slabe gnotne razmere so ga gnale v smrt.

Veliki vlom. Dne 29. oktobra ob 2. uri zjutraj opazil je v avtomobilu se vozeči veletrgovec g. Suppanz iz Pristove, da je prodajalna trgovke Marije Summer v Poličanah odprta. Naznanil je to orožnikom, ki so dognali, da so v prodajalno tatovi vlomili in blaga za skoraj 40.000 kron odnesli. O tatovih ni nobenega sledu.

Št. Iju pod Turjakom. Piše se nam: Dne 21. oktobra 1917 zjutraj smo imeli v naši cerkvi pri prvi maši zelo lepo pridigo od našega g. župnika N. Rožkarja, namreč od ovce in pa kostruna... Tukajšnji oskrbnik iz mislinjke graščine G. N. Jas je v Št. Iju pri svojem mlinu električno luč postavil in so vsi iz okolice zaradi pomanjkanja petroleja si luči v svoje hiše in štale dali napeljati. Vsa čast temu oskrbniku, ki se je toliko potrudil in nam luč preskrbel. Tudi naš župnik Rožkar

so si dali napraviti po vseni „farofi“ in v kaplanijo, pa še tudi v štale luči napeljati, brez da bi farmane poprej kaj vprašali, če bojo jim pustili ali kaj pomagali pri plačilu luči. Naenkrat so začeli „petlati“ in prositi denarje za luč v „farof“. Ker so zelo malo skupaj nabrali, ker jim sploh nihče drugi ni nič dal, kakor njihovi podrepaniki, zato so pa v nedeljo na 21. t. m. šinfali pri pridigi, da kaki so cerkveniki, da se nič ne brigajo za cerkev in pa za „farof“, ker jim je na „farofi“ skozi streho en par kapljice dežja prišlo in so mislili, da bo jim takoj priletel cerkvenik ter jim tisto luknjo zamašil, da se ne bi zalili ali vtopili. Nadalje so šinfali nas vse farmane, da tisti, kateri so kaj dali za luč, so ovčice, in tisti pa, ki niso nič dali, so „poki“ (kostruni)! Mi Vas vprašamo, g. župnik, ali se to spodobi v cerkvi, če je hiša božja, da Vi samo šinfate čez farmane? Ko bi to samo eno nedeljo bilo; pa je skoraj vsako nedeljo, da nas šinfate. Saj ni naša dolžnost, da bi mi Vam morali luč kupovati; če jo hočete imeti, si jo morate sami kupiti, ker to ni dolžnost farmanov... Torej le počasi, g. župnik; Vam ni treba misliti, da ste na dravskem polju in pa da smo mi tak zabiti tukaj na Pohorju. Mi vse vidimo brez špegeljev, mi tudi vemo, kaj moramo kupiti. V današnjem času si pa tudi žiber sami kaj date popraviti, saj tisto ni greh; pač pa je greh, če farmane odirate in v božji hiši šinfate...

Osvobodena Koroška. Ob priliki zmage nad Italijani, ki so morali tako naglo zapustiti koroško deželno mejo, odpisal je koroški deželni odbor cesarski kabinetni pisarni, sledeči brzojav: „Najveseleje ginjen vsled brezprimernih uspehov avstro-ogrskih in nemških čet, ki so pod slavnim vodstvom Njeg. Veličanstva cesarja in kralja v patrijotični vdanosti in z neizčrpljivo napadalno silo našega dednega sovražnika od državnih mej na južnem zapadu prepodile ter s tem leta dolgi pritisek sovražnika ob koroški meji zlomile, prosim v imenu vojvodine Koroške izraziti Njeg. Veličanstvu najglobljejo zahvalo. Delo zveznih čet obmudujoča, je Koroška ponosna, da ve med njimi tudi svoje sinove kot junake se boreče.“

Iz osvobodene Koroške. V nekem koroškem listu čitamo pod 30. oktobrom neki dopis iz Köttschacha, v katerem se poroča med drugim sledeče: „To je bilo presenečenje! Od nedelje do ponedeljka bil je sovražnik iz naših gora izginil. Predor pri Pontafu nam je ostal prikrit in tako na odhod sovražnika začetkom niti verjeti nismo mogli. Tudi vjeti Italijani so presenečeni. Umikajoči se sovražnik zažgal je svoje lastne vasi (Timau, Cleolis, Paluzza itd.). Naši domači lovci pa so bili hitro za Italijanom in so marikotno uničenje preprečili. V noči na ponedeljek deževalo je, kakor da bi se bil oblak odtrgal, tudi se je bliskalo in je gmelno nepretrgano. K temu je prišel še bobenski ogenj naše artiljerije, ki je pač unikajočemu sovražniku težke izgube prizadelo! Danes pa smo dobili pol metra snega.“

Prisilna oddaja jajc na Koroškem. Iz Celovca poročajo: Deželno predsedništvo je odredilo, da mora v času od 1. januarja do 31. avgusta 1918 vsak lastnik kokoši od vsake kokoši dati po dve jajci na mesec zbiralnici. Cene jajcam bo deželna vlada dočevala.

Na ogrskih kolodvorih ne smejo prodajati sadja in vode. Tako je odredil ogrski trgovski minister v soglasju z notranjim ministrom. Ponovno so namreč že ugotovili, da je uživanje sadja in vode na kolodvorih povzročilo legar in grizo.

Odvetniki izvzeti iz vojne pomožne službe. Domobranski minister pl. Čzap je izjavil deputaciji odvetniških zbornic, da so odvetniki izvzeti iz vojne službe.

Mud udarec za kadice. Sasko glavno ravnateljstvo železnice je od 1. novembra naprej popolnoma prepovedalo kajenje v vlakih.